

uvek bilo moguće sakupiti i više nego što je potrebno dobrovoljaca za najopasniju vojnu akciju, ali za to se – po svedočenju samih srbskih oficira – nikada nijedan srbin vojnik nije dobrovoljno javljao za streljački vod koji je trebalo da izvrši legalnu presudu prekog suda i strelja neprijatelja za koga je bilo utvrđeno da je počinio ratni zločin: streljački stroj se uvek morao odrediti naređenjem.

Postoji tačno utvrđeno predanje hrišćanskog načina ratovanja, ratnički čojstveno-junački kodeks (Oni koji ratuju mimo ovog kodeksa hrišćanskog ratnog etosa samovoljno istupaju iz hristoljubive vojske, oni su ontološkom i etičkom smislu paravojne formacije, jer ratuju van zajednice zavetnog etosa i ne za nebozemni interes svog krštenog naroda već za svoj privatni interes) – kako ga u književnom obliku vidimo kod Marka Miljanova u Primjerima čojstva i junaštva – koji predstavlja osnov ratne (samo)discipline srbske hrišćanske vojske:

1) Boriti se junački protiv neprijatelja, mrzeći zlo koje dolazi kroz neprijatelja, a neprijatelja poštujući, u skladu sa divnim predanjem onog srbskog – "Jao meni do Boga miloga, đe pogubi od sebe boljega!" . Lišavanjem života, ranjavanjem i zarobljavanjem onemogućavati neprijatelja u nameri zločinjenja prema, od Boga poverenim nam, našim bližnjima, 2) razoružani i zarobljeni neprijatelj više nije neprijatelj, a ako je kriv za zločin sudi mu se po ratnom pravu 3) telo mrtvog neprijatelja – poštovati u skladu sa hrišćanskim odnosom prema mrtvima, 3) neprijateljski civili moraju ostati nepovređeni, osim ako nisu naoružani i ne bore se uz neprijateljsku vojsku 4) ubijanja, batinanja, mučenja, silovanja civila – zabranjena, paljevine i rušenja – dopuštena samo ako su neophodni zbog vojnih operacija.

O visokovrlinskim zahtevima srbskog zavetno-ratnog etosa govore i reči kralja Aleksandra I. Karađorđevića, koje je (tada još kao Prestolonaslednik) izgovorio 5. oktobra 1912. primajući komandu nad Prvom armijom: "Prema pobeđenom neprijatelju, i neprijatelju koji se preda, budite čovečni i milosrdni, jer on tada prestaje biti neprijatelj, nego ostaje samo čovek, a prema čoveku treba biti čovečan. Kuće, imanje, čast i obraz